צילום: אלי הורוביץ

רבקה'לה מיכאלי:

„בשעה הנוספת הלכתי סוף־סוף למסיבה!"

מלבד המיליונים שהרווחנו על־ידי שעון־הקיץ, גם נתנו לנו, בסוף השבוע האחרון, שעה אחת במתנה. לאנשים ע־סוקים מאוד, שעה אחת היא שימחה גדולה.

שאלתי במוצאי־שבת את אחת הנשים העסוקות בארץ, רבקה'לה מיכאלי, מה היא תעשה בשעה הנוספת.

שעון־קיץ

הילדים שלי ביזבזו כבר כמה שעות בלחשוב מה הם יעשו בשעה הנוספת. אני החלטתי ללכת למסיבה, שאילמלא השעה הנוספת לא הייתי הולכת אליה.

● **את הולכת למסיבות רק פעם בשנה, כשמו־סיפים לך שעה?**

אני לא יוצאת במוצאי־שבת לדברים שנגמרים מאוחר, כי בימי־ראשון אני קמה מוקדם.

אבל הפעם, בגלל השעה הנוספת, יש לי הרגשה שזה בסדר. מצחיק שכולם מתייחסים לשעה הזאת כאילו נתנו להם יום במתנה.

(דניאלה שמי)

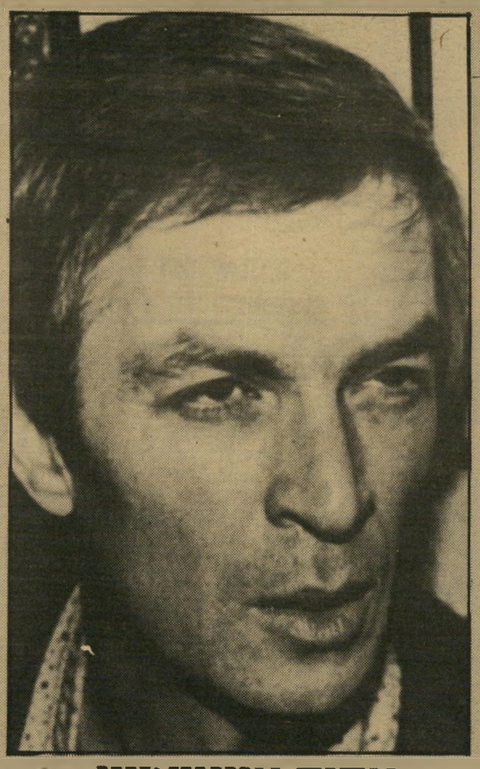

צילום: אלי הורוביץ

אריק איינשטיין:

„אילו ידעתם כמה אני רחוק מזה!"

אריק איינשטיין בכותרות. הזמר ששמו הפך מילה נרדפת לארץ־ישראל היפה והנושנה. הפך פיתאום נושא לפולמוס לאומי, עד כדי תביעות משפטיות, בגלל שירו נגד העיתונות, שאותה הוא רואה כחטטנית וכקטנונית.

בעוד הכול מוחים וצועקים, נדם קולו של איינשטיין עצמו. ממש דממה רועמת. ביקשתי ממנו שיגיב על מה שקורה.

בידור

עיזבו! אין טעם לנסות אפילו לשכנע אותי. מדוע? מפני שאילו ידעתם כמה אני רחוק מזה... גם אין לי זמן להתעסק עם זה. אני נמצא רוב שעות היום באולפן ומקליט.

● **בוודאי פונים אליך רבים בשבועיים האחרונים ומבקשים תגובה.**

מי שפנה, ביקשתי שיניח לי — והניח לי.

● **אתה לא חש צורך להגיב על כל מה שנאמר ונכתב עליך באחרונה?**

לא. מפני שאין לי זמן וממילא הדברים יוצאו מהקשרם. אני פשוט רחוק מזה. זה פשוט כך.

(דפנה ברק)

צילום: אלי הורוביץ

בועז אפלבאום:

„עלובי החיים' זה כמו הלביא'. עוד מגלומאניה!"

בימים טרופים אלה, כשהציבור הישראלי, המסוכסך והמפולג כמעט בכל נושא, מתאחד לפתע ויוצר קואליציה מקיר־אל־קיר של התפעלות מההצגה עלובי החיים, נבהלתי, שמא לא תהיה לי ברירה ואיאלץ סוף־סוף, אחרי שנים, ללכת לראות הצגה. אבל לפני שנכנעתי ללחץ הציבורי החלטתי לחפש בכל זאת מישהו שיגיד איזו מילה רעה, וישאיר אותי בבית. מצאתי.

מצאתי את בועז אפלבאום, ראש הלישכה של מ"מ ראש־הממשלה, שימעון פרס, שהתנגד להצגה באותו להט שבו המליצו עליה רבים מאוד מחבריי. מה ההתנגדות שלך, שאלתי אותו.

משני טעמים. אלף, אני שונא ערריות, נהירה של כולם למקום אחד, הסכמה שאין בה ספקנות ובריקה, וכולה שמנוניות של התבטלות. ובית, לעניות־דעתי, ההצגה פשוט גרועה.

● **מה בדיוק לא מוצא חן בעיניך?**

השחקן הראשי, דויד פישר, דומה לתיבת־נגינה. אינו נע ואינו זע, רק מפיק צלילים. הבימה עמוסה לעייפה בערימות של קר־קר. המיתרסים מפלסטיק, הדמעות מפלסטיק, המוסיקה בנאלית, והעיקר — המסר הולך לאיבוד.

● **מה פירוש?**

ויקטור הוגו כתב רומאן ספוג במחאה סוציאליסטית ובפאתוס מהפכני. מה שמקבל כאן הקהל הוא סיפור קטן על פושע מזדקן, המאמץ ילדה יתומה ומשיא אותה לסטודנט חסר־סבלנות. התוצ־אה: שיעמום.

● **אר־קי. אז הצגה המוצאת חן בעיני רוב הציבור הישראלי אינה מוצאת חן בעיניך. מה שאני לא מבינה זה למה אתה בועט כליבך?**

תיאטרון

אני כועס שתיאטרון ציבורי רפרטוארי, שאיננו פרטי ואיננו מיסחרי, מבזבז כספי־ציבור על הפקה יקרה ולא־חשובה. שוב אנחנו נתקלים בתיסמונת הלביא: מגלומאניה, מגלומאניה ומגלו־מאניה.

● **בועז, אני יכולה להגיד שלא הלכתי לראות את „עלובי החיים" בגללך?**

תגידי שלא הלכת כהמלצתי, ואני אהיה מאוד גאה בזה.

(דניאלה שמי)